

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΤΕΤΑΡΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

Των προσφυγών αριθ. 11546/05, 33285/05 και 33288/05
που κατατέθηκαν από τους ~~ΧΕΪΛΟΕΥΡΑ ΑΓΕΞΕ~~
κατά της Αλβανίας και της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (τέταρτο τμήμα),
συνεδριάζοντας στις 4 Μαΐου 2010 σε τμήμα αποτελούμενο από:

Nicolas Bratza, *πρόεδρος*,

Χρήστος Ροζάκης,

Giovanni Bonello,

Ljiljana Mijović,

Päivi Hirvelä,

Ledi Bianku,

Nebojša Vučinić, *δικαστές*,

και Fatos Agaci, *αναπληρωτής γραμματέας τμήματος*.

Λαμβάνοντας υπόψη τις προαναφερόμενες προσφυγές που κατατέθηκαν στις
13 και 17 Μαρτίου 2005,

Λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση συνένωσης των προσφυγών της 20^{ης}
Νοεμβρίου 2007,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν οι εναγόμενες
Κυβερνήσεις και εκείνες που υπέβαλαν σε απάντηση οι προσφεύγοντες,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την πιο κάτω απόφαση:

Στις 29 Δεκεμβρίου 2005 το Υπουργείο Δικαιοσύνης της Αλβανίας πληροφόρησε την οικογένεια των προσφευγόντων, χωρίς να παράσχει κάποια αιτιολογία, ότι η διαδικασία μεταφοράς τους στην Αλβανία είχε ανασταλεί.

Στις 3 Φεβρουαρίου 2006 ο εισαγγελέας του Περιφερειακού Δικαστηρίου του Lushnjë ενημέρωσε την οικογένεια των προσφευγόντων σχετικά με την άρνηση του ελληνικού Υπουργείου Δικαιοσύνης να μεταφέρει τους προσφεύγοντες στην Αλβανία.

Φαίνεται ότι το 2009 οι προσφεύγοντες αιτήθηκαν ανεπιτυχώς να τους μεταφέρουν οι ελληνικές αρχές στην Αλβανία σύμφωνα με τη διαδικασία μεταφοράς.

B. Εφαρμοστέο εθνικό και διεθνές δίκαιο

1. Το αλβανικό Σύνταγμα

Το άρθρο 5 του Συντάγματος προβλέπει ότι η Δημοκρατία της Αλβανίας εφαρμόζει το διεθνές δίκαιο που την δεσμεύει.

2. Ο αλβανικός Ποινικός Κώδικας

Το άρθρο 64, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, ανέφερε ότι ένας κρατούμενος μπορούσε να αφηθεί υπό όρους ελεύθερος εφόσον είχε εκτίσει το μισό της ποινής και η καλή διαγωγή και εργασία του είχαν επιτύχει τον σκοπό του σωφρονισμού του.

Το άρθρο 283, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, προέβλεπε ότι η οργάνωση και κίνηση εμπορίας ναρκωτικών τιμωρείτο με μέγιστη ποινή κάθειρξης είκοσι ετών.

Το άρθρο 297, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, προέβλεπε ότι η παράνομη διέλευση των συνόρων τιμωρείτο με μέγιστη ποινή κάθειρξης δύο ετών.

3. Ο ελληνικός Ποινικός Κώδικας (ΕΠΚ)

Το άρθρο 105 του ελληνικού Ποινικού Κώδικα προβλέπει την υπό όρους απόλυση ισόβια κρατουμένων εφόσον έχουν εκτίσει τουλάχιστον είκοσι έτη κάθειρξης.

4. Η Διμερής Σύμβαση του 1993 (Σύμβαση της 17^{ης} Μαΐου 1993 μεταξύ Αλβανίας και Ελλάδας για τη μεταφορά καταδίκων)

Η Διμερής Σύμβαση του 1993 υπεγράφη σε μία περίοδο που η Αλβανία δεν ήταν Συμβαλλόμενο Μέρος στη Σύμβαση Μεταφοράς και σε πολλά τμήματα αντανακλά το περιεχόμενο αυτού του εγγράφου. Τέθηκε σε ισχύ ως προς την Αλβανία στις 29 Οκτωβρίου 1993. Το προοίμιο της Σύμβασης αναφέρει «η Δημοκρατία της Αλβανίας και η Ελληνική Δημοκρατία, επιθυμώντας την περαιτέρω ανάπτυξη της συνεργασίας σε θέματα ποινικού δικαίου, συμφώνησαν να συνάψουν Σύμβαση για τη Μεταφορά Καταδίκων (...).»

Το άρθρο 2 αναφέρει ότι «και οι δύο χώρες αναλαμβάνουν να παρέχουν αμοιβαία συνδρομή στη μεταφορά καταδίκων σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας Σύμβασης.» Αντίθετα προς τη Σύμβαση Μεταφοράς, το άρθρο 3 της Διμερούς Σύμβασης του 1993 προβλέπει ότι ο κατάδικος δύναται ομοίως να ζητήσει τη μεταφορά του, επιπλέον του Κράτους καταδίκης ή του Κράτους εκτέλεσης.

Σύμφωνα με τα άρθρα 4 και 8, ένας κατάδικος μπορεί να μεταφερθεί εφόσον πληρούνται οι ακόλουθες προϋποθέσεις: α) το ποινικό αδίκημα τιμωρείται από το ποινικό δίκαιο του Κράτους καταδίκης και του Κράτους εκτέλεσης, β) η καταδικαστική απόφαση είναι οριστική, γ) ο κατάδικος έχει σώας τας φρένας, δ) το υπόλοιπο της ποινής προς έκτιση του καταδίκου είναι τουλάχιστον ένα έτος και ε) ο κατάδικος έχει συναινέσει στη μεταφορά.

Τα άρθρα 6 και 7 προβλέπουν τους λόγους για τους οποίους μπορεί να απορριφθεί το αίτημα μεταφοράς, όπως για παράδειγμα αν ο κατάδικος δεν έχει εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του όσον αφορά χρήματα, αμοιβές, δαπάνες και άλλα πρόστιμα τα οποία οφείλει και αν η μέγιστη επιβληθείσα ποινή από το κράτος της εκτέλεσης είναι πολύ μικρότερη από εκείνη που υπέβαλε το κράτος της καταδίκης.

5. Η Σύμβαση Μεταφοράς (Σύμβαση για τη Μεταφορά Καταδίκων, CETS No. 112 και το Πρόσθετο Πρωτόκολλο, CETS No. 167)

Η Σύμβαση Μεταφοράς τέθηκε σε ισχύ όσον αφορά την Αλβανία την 1^η Αυγούστου 2000 και όσον αφορά την Ελλάδα την 1^η Απριλίου 1988. Το Πρόσθετο Πρωτόκολλο δεν έχει υπογραφεί ούτε επικυρωθεί μέχρι σήμερα από την Αλβανία και όσον αφορά την Ελλάδα είναι σε ισχύ από την 1^η Ιανουαρίου 2006.

Τα εφαρμοστέα τμήματα του Προοιμίου της Σύμβασης Μεταφοράς έχουν ως εξής:

«...Επιθυμώντας την περαιτέρω ανάπτυξη της διεθνούς συνεργασίας σε θέματα ποινικού δικαίου,

Κρίνοντας ότι η συνεργασία αυτή πρέπει να εξυπηρετεί την ορθή απονομή της δικαιοσύνης και να ευνοεί την κοινωνική αποκατάσταση των καταδίκων,

Κρίνοντας ότι οι σκοποί αυτοί απαιτούν να παρέχεται η δυνατότητα στους αλλοδαπούς, που έχουν στερηθεί την ελευθερία τους εξαιτίας κάποιας ποινικής παράβασης, να εκτίουν την ποινή τους στον κοινωνικό χώρο που ανήκουν...»

Οι σχετικές διατάξεις της Σύμβασης Μεταφοράς έχουν ως εξής:

Άρθρο 3 – Προϋποθέσεις μεταφοράς

«Μια μεταφορά δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί σύμφωνα με τους όρους αυτής της σύμβασης, παρά μόνο υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

- α. ο κατάδικος πρέπει να είναι υπήκοος του κράτους της εκτέλεσης,
- β. η απόφαση πρέπει να είναι αμετάκλητη,
- γ. η διάρκεια της ποινής που υπολείπεται να εκτίσει ο κατάδικος να είναι τουλάχιστον εξάμηνη κατά την ημερομηνία λήψης της αίτησης μεταφοράς ή η διάρκειά της να είναι αόριστη,
- δ. να έχει συγκατατεθεί για τη μεταφορά ο κατάδικος ή ο νόμιμος αντιπρόσωπός του, στην περίπτωση που αυτό θεωρείται από ένα από τα δύο Μέρη αναγκαίο λόγω της ηλικίας του ή της φυσικής ή πνευματικής του κατάστασης,
- ε. οι πράξεις ή οι παραλείψεις που αποτέλεσαν το λόγο της καταδίκης να αποτελούν ποινικό αδίκημα σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους της εκτέλεσης, ή θα έπρεπε να αποτελούσαν ένα τέτοιο αδίκημα, εάν είχαν διαπραχθεί στο έδαφός του, και
- ζ. το κράτος της καταδίκης και το κράτος της εκτέλεσης πρέπει να συμφωνούν για τη μεταφορά αυτή.»

Άρθρο 6 – Αποδεικτικά έγγραφα

“...

2. Εάν ζητείται μια μεταφορά, το κράτος της καταδίκης πρέπει να παρέχει τα ακόλουθα έγγραφα στο κράτος της εκτέλεσης, εκτός εάν ένα από τα δύο κράτη έχει ήδη κάνει γνωστό ότι δε θα δώσει τη συναίνεσή του για τη μεταφορά:

α. επικυρωμένο αντίγραφο της απόφασης και των νομικών διατάξεων που εφαρμόστηκαν,

β. δήλωση, από την οποία να προκύπτει η διάρκεια της ποινής που έχει ήδη εκτιθεί, στην οποία περιλαμβάνονται και πληροφορίες για κάθε προσωρινή κράτηση, μείωση της ποινής ή άλλη πράξη σχετική με την εκτέλεση της καταδικαστικής απόφασης,

γ. δήλωση που να περιέχει τη συναίνεση για τη μεταφορά όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 3 παρ. 1δ, και

δ. όπου τούτο ενδείκνυται, κάθε έκθεση ιατρική ή κοινωνικού λειτουργού για τον κατάδικο, πληροφορίες για τη μεταχείρισή του στο κράτος της καταδίκης και κάθε σύσταση για συνέχιση της σωφρονιστικής αγωγής του στο κράτος της εκτέλεσης.»

Άρθρο 9 – Συνέπειες της μεταφοράς για το κράτος της εκτέλεσης

«1. Οι αρμόδιες αρχές του κράτους της εκτέλεσης οφείλουν είτε:

α. να εξακολουθήσουν την εκτέλεση της καταδίκης αμέσως ή βάσει δικαστικής ή διοικητικής απόφασης, σύμφωνα με τους όρους που αναφέρονται στο άρθρο 10, ή

β. να μετατρέψουν την καταδίκη, με μια δικαστική ή διοικητική διαδικασία σε απόφαση του κράτους αυτού, αντικαθιστώντας με αυτόν τον τρόπο την επιβληθείσα ποινή από το κράτος της καταδίκης σε μια ποινή που προβλέπεται από τη νομοθεσία του κράτους της εκτέλεσης για το ίδιο έγκλημα, κατά τους όρους που αναφέρονται στο άρθρο 11.

2. Το κράτος της εκτέλεσης οφείλει, εάν έχει υποβληθεί η αίτηση σε αυτό, να κάνει γνωστό στο κράτος της καταδίκης πριν από τη μεταφορά του καταδίκου, ποια από τις διαδικασίες αυτές θα ακολουθήσει.

3. Η εκτέλεση της καταδίκης διέπεται από το δίκαιο του κράτους της εκτέλεσης και αυτό το κράτος είναι το μόνο αρμόδιο για να λάβει τις κατάλληλες αποφάσεις. ...»

Άρθρο 11 – Μετατροπή της καταδίκης

«1. Στην περίπτωση μετατροπής της καταδίκης εφαρμόζεται η διαδικασία που προβλέπεται από τη νομοθεσία του κράτους της εκτέλεσης. Κατά τη μετατροπή η αρμόδια αρχή:

α. θα δεσμεύεται από τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, όπως αυτά αναφέρονται ρητά ή προκύπτουν έμμεσα από την απόφαση που εκδόθηκε στο Κράτος της καταδίκης,

β. δε θα μπορεί να μετατρέψει μια στερητική της ελευθερίας ποινή σε χρηματική ποινή,

γ. θα εκπίπτει ολόκληρη την περίοδο στέρησης της ελευθερίας που εξέτισε ο κατάδικος, και

δ. δε θα επιβαρύνει την ποινική κατάσταση του καταδίκου και δε θα δεσμεύεται από την ελάχιστη κύρωση που τυχόν προβλέπεται από τη νομοθεσία του κράτους της εκτέλεσης για το έγκλημα ή τα εγκλήματα που έχουν διαπραχθεί.

2. Εάν η διαδικασία μετατροπής γίνεται μετά τη μεταφορά του καταδίκου, το κράτος της εκτέλεσης θα τον υποβάλει σε κράτηση ή θα λάβει άλλα μέτρα, προκειμένου να εξασφαλίσει την παρουσία του στο κράτος της εκτέλεσης μέχρι το τέλος της διαδικασίας αυτής.»

Άρθρο 22 – Σχέση με άλλες Συμβάσεις και Συμφωνίες

«...»

2. Εάν δύο ή περισσότερα Μέρη έχουν ήδη συνάψει ή πρόκειται να συνάψουν συμφωνία ή συνθήκη για τη μεταφορά των καταδίκων ή με άλλο τρόπο έχουν καθορίσει ή πρόκειται να καθορίσουν τις σχέσεις τους στον τομέα αυτόν, θα έχουν τη δυνατότητα να εφαρμόσουν εκείνη τη συμφωνία ή συνθήκη ή διευθέτηση, στη θέση αυτής της σύμβασης.»

Άρθρο 23 – Φιλικός διακανονισμός

«Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή για τα Εγκληματολογικά Προβλήματα θα παρακολουθεί την εφαρμογή της σύμβασης αυτής και θα διευκολύνει, εάν παραστεί ανάγκη το φιλικό διακανονισμό κάθε δυσκολίας στην εφαρμογή.»

Η παράγραφος 10 της επεξηγηματικής έκθεσης αναφέρει ότι «η Σύμβαση περιορίζεται στην παροχή του διαδικαστικού πλαισίου των μεταφορών. Δεν περιλαμβάνει κάποια υποχρέωση για τα Συμβαλλόμενα Κράτη να συμμορφωθούν με μία αίτηση μεταφοράς. Για τον λόγο αυτό δεν ήταν απαραίτητο να αιτιολογηθεί η άρνηση ή να ζητηθεί από το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση να αιτιολογήσει την άρνησή του να επιτρέψει μία αιτηθείσα μεταφορά».

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

Οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι η άρνηση των ελληνικών αρχών να τους μεταφέρουν στην Αλβανία ώστε να εκτίσουν το υπόλοιπο της ποινής τους στη χώρα καταγωγής τους, αφού είχαν αρχικά συναινέσει στη μεταφορά, είχε ως αποτέλεσμα μία de facto μεγαλύτερη περίοδο κάθειρξης σε σύγκριση με τον χρόνο που θα έπρεπε να εκτίσουν αν η μεταφορά είχε λάβει χώρα. Οι προσφεύγοντες παραπονέθηκαν ότι και οι δυο Κυβερνήσεις δεν έλαβαν κατάλληλα μέτρα ώστε να προστατεύσουν τα δικαιώματά τους και να ολοκληρώσουν τη διαδικασία μεταφοράς. Ομοίως παραπονέθηκαν υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης ότι δεν είχαν τύχει δίκαιης δίκης στην Ελλάδα, καθώς τα εθνικά δικαστήρια δεν τους είχαν παράσχει κατάλληλους διερμηνείς. Υπό το πρίσμα του άρθρου 8 της Σύμβασης, υποστήριξαν ότι η μη μεταφορά τους αποτέλεσε αδικαιολόγητη ανάμειξη στο δικαίωμά τους για σεβασμό της οικογενειακής ζωής.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Οι προσφεύγοντες παραπονέθηκαν υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης ότι αλβανικές αρχές δεν συμμορφώθηκαν με την απόφαση του Περιφερειακού Δικαστηρίου του Lushnjë της 15^{ης} Νοεμβρίου 2000.

Τα εφαρμοστέα αποσπάσματα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης έχουν ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθεί δικαίως υπό δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών του αστικής φύσεως (...).»

Η αλβανική Κυβέρνηση υποστήριξε ότι οι προσφεύγοντες δεν υπάγονταν στη δικαιοδοσία της. Η απόφαση του αλβανικού δικαστηρίου, η οποία θα παρήγαγε αποτελέσματα αν οι προσφεύγοντες μεταφέρονταν από την Ελλάδα, επικύρωσε την ελληνική δικαστική απόφαση και μετέτρεψε τις ποινές των προσφευγόντων.

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η σύνδεση μεταξύ των προσφευγόντων και της Αλβανίας είναι η απόφαση του Περιφερειακού Δικαστηρίου του Lushnjë της 15^{ης} Νοεμβρίου 2000. Θεωρεί ότι το βασικό ζήτημα που πρέπει να εξετασθεί όσον αφορά αυτή την αιτίαση είναι αν οι προσφεύγοντες μπορούσαν, ως αποτέλεσμα της εν λόγω δικαστικής απόφασης, να υπαχθούν στη δικαιοδοσία της Αλβανίας με την έννοια του άρθρου 1 της Σύμβασης.

Οι προσφεύγοντες αποτέλεσαν αντικείμενο ποινικής δίωξης και καταδικάστηκαν από τις ελληνικές αρχές και ως αποτέλεσμα αυτού εκτίουν την ποινή τους στην Ελλάδα. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι οι αλβανικές αρχές άσκησαν δικαιοδοσία επί των προσφευγόντων με την έννοια του άρθρου 1 της Σύμβασης (βλέπε, για παράδειγμα, *Banković κατά Βελγίου και 16 άλλων Συμβαλλομένων Κρατών* (dec.) [GC], no. 52207/99, §§ 61-63, ECHR 2001-XII). Ούτε μπορεί να θεωρηθεί βάσει των πραγματικών περιστατικών ότι η Αλβανία ανέλαβε οποιαδήποτε ευθύνη επί των προσφευγόντων. Η διαδικασία στην Αλβανία έλαβε χώρα ως αποτέλεσμα της αίτησης μεταφοράς που υπέβαλαν οι ελληνικές αρχές και μόνος σκοπός της ήταν η επικύρωση και εκτέλεση της απόφασης του ελληνικού δικαστηρίου. Τα αλβανικά δικαστήρια ενήργησαν σύμφωνα με το εθνικό ποινικό δίκαιο και τις διεθνείς συμβάσεις που έχει επικυρώσει η Αλβανία. Μία υποχρέωση βάσει της Σύμβασης για συμμόρφωση προς την απόφαση του αλβανικού εθνικού δικαστηρίου θα ενέκυπτε μόνο σε περίπτωση μεταφοράς των προσφευγόντων στην Αλβανία. Παρόλο που οι προσφεύγοντες παραπονούνται ακριβώς για αυτή τη μη μεταφορά, δεν υφίσταται κάποιο στοιχείο στις συνθήκες της υπόθεσης που να επιτρέπει στο Δικαστήριο να συμπεράνει ότι οι προσφεύγοντες ήταν ποτέ δυνατό να υπαχθούν στην αλβανική δικαιοδοσία με την έννοια του άρθρου 1 της Σύμβασης (βλέπε για παράδειγμα *Drozd και Janousek κατά Γαλλίας και Ισπανίας*, 26 Ιουνίου 1992, §§ 91-98, Series A no. 240, *Λοϊζίδου κατά Τουρκίας* (προκαταρκτικές

ενστάσεις), 23 Μαρτίου 1995, §§ 59-64, Series A no. 310, προαναφερόμενη απόφαση *Banković και λοιποί*, §§ 74-82, *Ilascu και λοιποί κατά Μολδαβίας και Ρωσίας* [GC], no. 48787/99, §§ 300-394, ECHR 2004-VII).

Η αιτίαση θα πρέπει ως εκ τούτου να κηρυχθεί ασύμβατη *ratione personae* με τις διατάξεις της Σύμβασης και, συνεπώς, απαράδεκτη σύμφωνα με το άρθρο 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

2. Δίχως να επικαλούνται κάποιο συγκεκριμένο άρθρο της Σύμβασης, οι προσφεύγοντες εξέθεσαν ομοίως παράπονα κατά της Ελλάδας ότι η παράλειψη της τελευταίας να τους μεταφέρει οδήγησε σε μεγαλύτερη διάρκεια της ποινής κάθειρξης προς έκτιση. Επικαλέστηκαν επιπλέον μία παραβίαση του δικαιώματός τους για σεβασμό της οικογενειακής ζωής τους υπό το πρίσμα του άρθρου 8 της Σύμβασης ως αποτέλεσμα της άρνησης των ελληνικών αρχών να τους μεταφέρουν στην Αλβανία.

Το άρθρο 8 της Σύμβασης έχει ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον δικαιούται εις τον σεβασμόν της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του, της κατοικίας του και της αλληλογραφίας του.

2. Δεν επιτρέπεται να υπάρξει επέμβασις δημοσίας αρχής εν τη ασκήσει του δικαιώματος τούτου, εκτός αν η επέμβασις αυτή προβλέπεται υπό του νόμου και αποτελεί μέτρον το οποίον, εις μίαν δημοκρατικήν κοινωνίαν, είναι αναγκαίον δια την ειδικήν ασφάλειαν, την δημοσίαν ασφάλειαν, την οικονομικήν ευημερίαν της χώρας, την προάσπισιν της τάξεως και την πρόληψιν ποινικών παραβάσεων, την προστασίαν της υγείας ή της ηθικής, ή την προστασίαν των δικαιωμάτων και ελευθεριών άλλων.»

Η ελληνική κυβέρνηση υποστήριξε ότι οι ελληνικές αρχές είχαν απλά κινήσει τη διαδικασία ενημερώνοντας τις αλβανικές αρχές σχετικά με τις προθέσεις τους. Είχαν ζητήσει την υποβολή πρόσθετων εγγράφων, με την παραλαβή των οποίων αρνήθηκαν τη μεταφορά, χωρίς ουδέποτε να την έχουν εγκρίνει. Υποστήριξε ακόμη ότι σκοπός της Σύμβασης Μεταφοράς δεν ήταν να δίδει τη δυνατότητα στους καταδίκους να επιστρέφουν στη χώρα καταγωγής τους και να απαλλάσσονται αυτοί από τις δυσμενείς συνέπειες της έκτισης της ποινής που έχει επιβάλει το Κράτος της καταδίκης. Η μεταφορά και η συμφωνία των μερών με αυτήν δεν ήταν υποχρεωτικές για το Κράτος της καταδίκης.

Το Δικαστήριο θεωρεί ότι το βασικό ζήτημα που εξέθεσαν οι προσφεύγοντες είναι αν η άρνηση της Ελλάδας να τους μεταφέρει εμπίπτει στο πεδίο οποιουδήποτε άρθρου της Σύμβασης.

Κατά πρώτον, το Δικαστήριο σημειώνει ότι δεν υπάρχουν αποδείξεις ότι το ελληνικό δίκαιο χορηγεί στους προσφεύγοντες οποιοδήποτε δικαίωμα μεταφοράς τους στην Αλβανία και οι προσφεύγοντες δεν έκαναν αναφορά σε καμία σχετική διάταξη από την οποία θα μπορούσε να συναχθεί η ύπαρξη ενός τέτοιου δικαιώματος. Ούτε υφίσταται κάποια υπέρ τους απόφαση εθνικού δικαστηρίου περί μεταφοράς τους. Συνεπώς, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι έχουν οποιοδήποτε ουσιαστικό δικαίωμα βάσει του ελληνικού δικαίου να μεταφερθούν στη χώρα καταγωγής τους.

Το Δικαστήριο ομοίως σημειώνει ότι δεδομένου ότι οι διατάξεις διεθνών συμβάσεων μπορεί να δημιουργούν ατομικά δικαιώματα τα οποία προστατεύει η Σύμβαση είτε όταν η διάταξη είναι άμεσα εφαρμοστέα (βλέπε *S.A. Dangeville κατά Γαλλίας*, αριθ. 36677/97, §§ 46-48, ECHR 2002-III, σχετικά με τη μη εναρμόνιση του εθνικού δικαίου με μία κοινοτική οδηγία) ή όταν έχει εκδοθεί η αναγκαία εθνική νομοθεσία που την εφαρμόζει (βλέπε *Beaumartin κατά Γαλλίας*, 24 Νοεμβρίου 1994, §§ 27-28, Series A no. 296-B, σχετικά με το δικαίωμα αποζημίωσης το οποίο απορρέει από μία γαλλο-μαροκινή συνθήκη και τη μεταγενέστερη γαλλική νομοθεσία για τη σύσταση μίας επιτροπής αρμόδιας για την κατανομή της μαροκινής αποζημίωσης), οι διατάξεις της Διμερούς Σύμβασης και της Σύμβασης Μεταφοράς περιορίζονται στο να παρέχουν το διακρατικό διαδικαστικό πλαίσιο για τη μεταφορά καταδίκων και δεν παράγουν οποιαδήποτε ατομικά ουσιαστικά δικαιώματα *per se*. Σε κάθε περίπτωση, τα εν λόγω διεθνή έγγραφα δεν περιέχουν μία υποχρέωση των υπογραφόντων Κρατών να συμμορφώνονται με το αίτημα μεταφοράς (βλέπε *Πάσαρης κατά Ελλάδας* (dec.), no. 53344/07, 4 Σεπτεμβρίου 2009). Παρόλο που η Διμερής Σύμβαση περιείχε λόγους για τους οποίους μπορεί να απορριφθεί το αίτημα μεταφοράς, δε δέσμευε τις ελληνικές αρχές να αποφανθούν υπέρ των αιτημάτων μεταφοράς των προσφευγόντων. Η Διμερής Σύμβαση αποκλείει ρητά οποιαδήποτε υποχρέωση πραγματοποίησης μίας μεταφοράς ακόμα κι αν πληρούνται οι σχετικές προϋποθέσεις.

Τέλος, πρέπει να υπομνηστεί ότι όσον αφορά την άρνηση των ελληνικών αρχών να επιτρέψουν τη μεταφορά των προσφευγόντων στην Αλβανία, η Σύμβαση δε χορηγεί στους κρατουμένους το δικαίωμα να επιλέξουν τον τόπο κράτησης και ότι ο αποχωρισμός και η απόσταση από την οικογένειά τους αποτελούν αναπόφευκτη

συνέπεια της κράτησής τους κατόπιν της άσκησης εκ μέρους του Ελληνικού Κράτους των προνομίων του στον πεδίο των ποινικών κυρώσεων (βλέπε *Selmouni κατά Ελβετίας* (dec.), no. 70258/01, 28 Ιουνίου 2001, *Venetucci κατά Ιταλίας*, απόφαση της Επιτροπής της 2 Μαρτίου 1998, *Hacisuleymanogly κατά Ιταλίας*, no. 23241/94, απόφαση της Επιτροπής της 20 Οκτωβρίου 1994).

Έπεται ότι η αιτίαση αυτή είναι καθ' ύλην ασύμβατη προς τις διατάξεις της Σύμβασης με την έννοια του άρθρου 35 § 3 και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το άρθρο 35 § 4 της Σύμβασης.

3. Οι προσφεύγοντες ομοίως παραπονέθηκαν υπό το πρίσμα του άρθρου 6 §§ 1 και 3 ε) ότι η διαδικασία που οδήγησε στην καταδίκη τους στην Ελλάδα δεν ήταν δίκαιη.

Τα εφαρμοστέα τμήματα του άρθρου 6 §§ 1 και 3 ε) της Σύμβασης έχουν ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικάως (...) υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως...

...

3. Ειδικότερον, πας κατηγορούμενος έχει δικαίωμα:

...

ε) να τύχει δωρεάν παραστάσεως διερμηνέως, εάν δεν εννοεί ή δεν ομιλεί την χρησιμοποιουμένην εις το δικαστήριον γλώσσαν.»

Ακόμα κι αν υποτεθεί ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §§ 1 και 3 ε) λόγω έλλειψης υπηρεσιών διερμηνείας, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι οι προσφεύγοντες παραιτήθηκαν του δικαιώματός τους να προσφύγουν κατά της απόφασης του Εφετείου Αθηνών της 9^{ης} Δεκεμβρίου 1999. Συναφώς, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ούτε η Διμερής Σύμβαση ούτε η Σύμβαση Μεταφοράς περιέχουν οποιαδήποτε διάταξη που να υποβάλλει τη μεταφορά στον όρο μίας παραίτησης των προσφευγόντων από το δικαίωμα ασκήσεως αίτησης αναίρεσης και το Δικαστήριο δεν μπορεί ως εκ τούτου να δεχθεί το επιχείρημα των προσφευγόντων ότι η εν λόγω παραίτηση αποτελούσε προϋπόθεση για την κίνηση της διαδικασίας μεταφοράς. Οι μεταγενέστερες αιτήσεις των προσφευγόντων θεωρήθηκαν εκπρόθεσμες. Το Δικαστήριο θεωρεί λοιπόν ότι οι προσφεύγοντες δε συμμορφώθηκαν με τις επίσημες εθνικές δικονομικές απαιτήσεις, συμπεριλαμβανομένων των προθεσμιών. Ως εκ

τούτου, κηρύσσει την αιτίαση αυτή απαράδεκτη λόγω μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων βάσει του άρθρου 35 § 1 και την απορρίπτει υπό το πρίσμα του άρθρου 35 § 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο ομόφωνα

Κηρύσσει τις προσφυγές απαράδεκτες.

(υπογραφή)

Fatos Araci

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Nicolas Bratza

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα αγγλικά.

Αθήνα, 11 Ιουνίου 2010.

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος